

Až dosud, až do téměř přesné poloviny Markova evangelia, odkud jsme teď četli, zažívají učedníci s Ježíšem samé pěkné věci. Jsou přítomni při mnoha uzdraveních, protože: „Kamkoli Ježíš vcházel do měst, vesnic i dvorců, kladli lidé nemocné na tržiště a prosili ho, aby se směli dotknout byť jen třásně jeho roucha. A kdo se ho dotkli, byli uzdraveni.“ (Mk 6, 56) Učedníci zažili zázračné nasycení zástupů (u Marka) ze sedmi chlebů a několika ryb. Viděli, jak Ježíš pouhým slovem vyhání z lidí zlé duchy, uzdravuje slepé a hluchoněmé, dokonce s ním zažili i vzkříšení dítěte.

Jak jsme tady už dříve zmiňovali, učedníci osobně prožívali, že Ježíš učí, ne jako zákoníci, ale jako ten, který má opravdovou moc – moc od Boha. Ze všech těchto Ježíšových činností trochu lesku dopadalo i na těch dvanáct nejbližších učedníků, aniž zatím museli cokoli vykonat. Strávili s Ježíšem mnoho hodin v rozhovorech o životě, o Bohu a byly to hodiny krásné, příjemné, při kterých je člověku dobře a posilují jeho energii, sílu a radost ze života. Když si toto uvědomíme, tak nás asi nepřekvapí, že Petr na Ježíšovu otázku, za koho jej pokládají, odpovídá: „Ty jsi Mesiáš, ty jsi Kristus.“

Ano, vždyť takového vladaře potřebujeme. Takového, který je schopný, mocný a zároveň milosrdný, dokáže uzdravit z každé nemoci či postižení, dokáže se přiblížit a sklonit ke každému člověku, nikým nepohrdá a co ještě navíc – umí lidem přiblížit Boha. Doposud učedníci sčítají výhody ze života s Ježíšem.

Ve chvíli, kdy Petr a ostatní učedníci po Ježíšově boku dozráli a vyznali svého učitele jako Krista, teprve v tuhle chvíli je začíná Ježíš doopravdy učit.

Až doteď sčítali s Ježíšem samá plus a teď slyší o mínusech. Utrpení, zavržení, smrt – to se moc nehodí na cestu Božího člověka. Víra má přece život ulehčit, a ne ho zkomplikovat, domnívá se Petr. Proto si bere Ježíše stranou a začíná ho kárat, zřejmě i poučovat.

Stále ještě myslí na ty pěkné časy prožité s Ježíšem a nechce, aby to skončilo. Petr má svou představu Božího zachránce a vadí mu, že tuto jeho představu Ježíš boří.

Utrpení a smrt patří k životu Mesiáše. Boží služebník se problémům nevyhne. Naopak – nutně narazí u těch, kdo mají ve světě moc. Protože svět sčítá zisky. Nahoru se dostává ten, kdo získá nejvíc. Nejvíc peněz, nejvíc hlasů, nejvíc vlivu.

Ježíš k sobě zavolal všechny své posluchače, nejen nejbližší učedníky. Doba dozrála a ti, kteří pochopili, že Ježíš je Mesiáš se začínají učit vše podstatné. Je mezi nimi i Petr. Také on musí dozadu, za Ježíše. Nemůže Ježíše poučovat, nemůže jít před ním. Jediné, co může udělat, je zařadit se za něho a znovu se stát učedníkem.

Ježíš říká: „Vezmi svůj kříž a následuj mne.“ V dnešní době to v někom může vyvolat romantické představy ještě nedávných procesí, v kterých lidé putovali krajinou, modlili se a nesli různě velké kříže.

V Ježíšově době však lidé vnímali kříž jako popravčí zařízení, jako destrukci života. Jako to, co život ničí. Takže dnes, pro nás – předstup před Stvořitele se svým křížem - s tím, co se ti v životě nepovedlo, co se ti nedaří, kde se marně snažíš zlepšit vztah k druhému člověku, s tím, co tě drtí jako zhoubná nemoc, s tím, kde nejsi silný, úspěšný a uznávaný. Nestav svůj život na zisku a úspěchu, i když budou z Boží ruky. Nedomnívej se, že nabyté štěstí a úspěchy jsou důkazem, že nás Bůh zachránil. Stav svůj život na následování poníženého Krista, na společenství se svým Pánem. Nenechávej si svá zranění pro sebe. Když se o ně děláš, tehdy získáváš život.

Jsme v postním období. Celá dnešní doba nám připomíná, že život se neobejde bez bolesti. Víme o svých slabostech, jsme si vědomi své křehkosti a mnohé neschopnosti zapřít sebe sama natož trpět pro Krista. Nám, kteří si říkáme, zda obstojíme, nám, kteří přece jen chceme Krista následovat, apoštol Petr píše: „Všechnu svou starost vložte na něj, neboť mu na vás záleží.“

/Slovo na 2. postní neděli 25. 2. 2024 Dana Kalivodová/